

Styrke og med stor Betydning i den tyske Beskatning. Det ligger i, at det er en Skat, som vender sig til hele den Form, det offentlige Liv har faaet i vore Dage, og som er vidt forskellig fra det offentlige Liv, som det formede sig, naar vi gaa et Par Aarhundreder tilbage, til Enevældens gyldne Tid. Man kunde ikke godt tænke sig en Skat af denne Art overhovedet fremsat her i Landet i det 18. Aarhundrede, men man kan udmærket godt tænke sig den komme frem og forstaa, at den netop kommer frem i det tyvende Aarhundrede.

Om de af det ærede Medlem fra Fredensborg (Johan Knudsen) i Betænkningen fremsatte Bemærkninger, skal jeg sige, at der jo er en vis Tilslutning fra Flertallets Side til nogle af dem, men der er ogsaa Momenter i dem, som ikke paa nogen Maade kunne finde Tilslutning hos Flertallet. Der er saaledes den Bestemmelse, som jeg ikke anførte før, at Forslaget ikke skal have Gyldighed før 1. Juni 1912. Det er nu en ydre Omstændighed. Dernæst tror jeg, at Forholdene ikke vilde tillade i Øjeblikket at komme ind paa en saadan Udformning af Skatten som den, det ærede Medlem her har fremsat. Jeg tror ogsaa, at en Bestemmelse som den, at Provinsteatrene skulle være ganske udenfor Skatten, maa siges at være meget uheldig. At Skatten nedsættes til 10 pCt., mener jeg heller ikke kan tiltrædes.

I Henhold til disse Bemærkninger maa jeg paa Flertallets Vegne fastholde den Indstilling, vi have gjort, og som gaar ud paa at anbefale det høje Ting at stemme for Forslaget i den Skikkelse, det har fra Regeringens Side, kun med de Ændringer — som ikke berøre noget principielt Punkt —, der ere foreslaaede af Flertallet.

A. C. Meyer: Som allerede nævnt af den ærede Ordfører for Flertallet, har det socialdemokratiske Mindretal ikke stillet noget Ændringsforslag. Vi have ikke villet det af den ganske simple Grund, at vi ikke have kunnet give Tanken i Lovforslaget vor Tilslutning og mene, at det heldigste med Hensyn til denne Sag vilde være, at Skatten vedblivende opkræves under de hidtilværende Former, at den vedbliver at være af kommunal Karakter og at være saa lav, at man maa sige, at den Skat, der her ydes, væsentligt tjener til saadanne kommunale Formaal som Understøttelse af fattige og ikke har Karakteren af at være en egentlig Skat paa de paagældende Institutioner, men kun et Slags Vederlag,

Kommunen modtager for deraf at kunne afholde visse Udgifter til andre Formaal, en Form, som jeg i al Almindelighed finder ganske heldig.

Af den Motivering, den ærede Ordfører gav af Ændringsforslagene hele Karakter, ville ærede Medlemmer allerede have faaet Indtrykket af, at der ikke ved Udvalgsbehandlingen er sket nogen væsentlig Forandring af Lovforslaget fra den Skikkelse, hvori det forelaa her ved første Behandling. Det er i principiel Henseende uvæsentlige Ændringer, der foreslaas, som at stryge Ordet „Bruttoindtægten“ og i Stedet for at sætte „Entréindtægten“. Man har aabenbart været klar over, at man her havde givet sig i Lag med det umulige og derfor klogelig fraveget det først foreslaaede, men, som sagt, i al Almindelighed er det, vi nu behandle her ved anden Behandling, det samme, som vi behandlede ved første Behandling. Regeringspartiet har været den højtærede Finansminister følgagtigt, som det hedder i det københavnske Fogedsprog. Naar man da vil se paa, hvad Forslaget byder, kan man sige, at det vilde neppe have været muligt at fremsætte et Forslag af denne Affattelse, hvis Venstre havde været Opposition og Højre Regeringsparti. Jeg er temmelig overbevist om, at man fra Venstres Side straks vilde have rejst en meget skarp Kritik overfor et Højreministerium, der vilde fremsætte et Forslag af den Art. Det var som bekendt Carl Ploug, der i sin Tid brugte det haanske Udtryk om Landboerne, naar de deltog i Politik, at de vare Tørvemose- og Trånstøvle-Politikere (*Ellinger*: Nej, det var ikke Ploug). Saa var det en anden Højremand. I hvert Fald er Udtalelsen kommen fra Højre som et Haansord overfor de Mænd ude fra Landet, der vilde være med til at bygge deres eget Fædreland op paa et andet Grundlag end det gamle. Jeg peger paa, at naar Venstre, naar Regeringspartiet nu mener at kunne gaa med til et Forslag af denne Art, har Venstre vistnok taget sine gamle Fjender under Armen. Og jeg forstaa hvorfor: De have været ude paa andre Æventyr, der foranledige, at de ikke kunne slippe Følgeskabet og derfor ogsaa maa gaa med til et Lovforslag af denne Art. Jeg beklager dette, fordi jeg oprigtig talt af den Stilling, Venstre tidligere har indtaget i dansk Politik, havde faaet et stærkt Indtryk af, at Venstre var med til at fremme de gode Formaal, der enten paa det økonomiske eller det aandelige Omraade maatte siges at være til Befolkningens Vel, hvorimod